Окр. библиотека
Отдел „Краезнание"

К 373.5/Б 98

120000868431

117
ГОДИНИ
у-ще „БАБА ТОНКА"

БЮЛЕТИН

1981 г.

К 373.5
Б98

Регионална библиотека
"Любен Каравелов"
120000868431

117 ГОДИНИ В СЛУЖБА НА НАУКАТА, КУЛТУРАТА И ПРОГРЕСА

Свободолюбивите и патриотични русенки създадоха през 1864 година едно от първите българско класно девическо училище, което през годините на османското робство разпръскваше ярката светлина на знанието и прогреса, разгаряше пламъка на възрожденските идеи, на националноосвободителната борба.

След Освобождението от османско робство училището възпитава много поколения младежи и девойки в духа на демократичните и революционни традиции от миналото.

В деня на настъпващата пролет (22 март) учениците от нашето училище ежегодно чествуват своя патронен празник. Пролетта и младостта изпълват учебните кабинети с нова жизнерадостна атмосфера. На тях, жадните за знания, принадлежи бъдещето.

Учителският и комсомолски колективи в Математическа гимназия "Баба Тонка", вдъхновени от партийните и конгресни решения по образованието, предстоящия XII конгрес на БКП и 1300-годишнината от създаването на Българската държава, успешно работят за подготовката на младото поколение за живота. Вниманието им е насочено към съединяване на обучението с труда за възпитаване на поколение, способно за високо организиран и ефективен интелектуален и физически труд, готово да реализира своите многостранни сили и способности. Осмисляйти партийните решения, усилията на учителите са насочени към даване на трайни научни знания за природата и обществото, на широк политически кръгозор. Чрез обучението по различните учебни дисциплини, учениците се приобщават към света на изкуствата, науката и научно-техническия прогрес. С всеки изминат ден обучението добива характер на активно общуване между ученика и учителя, което съдействува за развитие на самостоятелното мислене, интересите и способностите на младия човек. Учебният процес се превръща в процес на развитие на познавателните способности, за въоръжаване на младежите със съвременни методи за самостоятелно получаване и използуване на знанията. Много наши учители утвърждават в практиката си по-рационална структура, съчетават традиционните форми на работа с активните методи на обучението.

Обществено-икономическият живот изисква динамично и комплексно да се усъвършенствуват функционалните връзки в системата "Образование - техника - производство - потребление", да се оптимизират организационните структури за съединяване на научните

445524

изследвания с производствената дейност и образованието. Това наложи да се обединят усилията на всички ведомства, осъществяващи обучението по математика и използване на математически методи и ЕИТ в Русенски окръг. На 18.02.1981 год. се изгради Центърът по математика, който обединява усилията на катедра "Висша математика"; УИЦ при ВИММЕСС; Математическа гимназия "Баба Тонка"; УИЦ към Окръжния съвет за народна просвета и Ученическата математическа школа към ОСМТ и имат за задача да станат база за обучение на ученици, студенти и специалисти по приложението на математиката и ЕИТ в икономиката, науката и производството.

На центъра по математика се поставят следните задачи:

1. Издигане на педагогическото и професионално творчество на основата на обобщаването и усъвършенстуването на учебно-възпитателната работа по математика.

2. Да се развие и утвърди МГ "Баба Тонка" върху принципите на ЕСПУ от нов тип. Учебният процес да се обвърже тясно с използването на ЕИТ, широко да се прилага информатиката, като се използва опитът на "терминалните" класове в СССР. За насочване на учениците към решаване на приложни задачи с ЕИТ на предприятия и институти. В учебния процес да се използва кадровия и научен потенциал на ІМ и другите научни институти.

3. Да се насочат усилията към ранното "откриване" на млади хора с потенциално предразположение към математиката, с цел да се канализира и подпомогне тяхното творческо развитие. Центърът по математика ще се превърне в експериментална лаборатория за откриване, развитие и съхранение на математическите таланти. Тук ще се обучават деца и младежи от детските градини до последния курс на ВУЗ.

4. Математическото обслужване на общественото производство в окръга ще допринесе за развитието на интелектуализацията на труда във всички сектори и др.

Изключителни са заслугите на училището за просветното и духовно издигане на нашата нация, за възпитанието на много изтъкнати обществени дейци, учени, хора на изкуството и труда.

За 117 години гимназията е дала на нашия народ 7349 успешно завършили зрелостници, от които 164 медалисти (81 златни, 83 сребърни медали и значки).

Общият успех на учениците в гимназията през учебната 1979/1980 г. (мн. добър 5,33) говори красноречиво за богатата урочна

(Павлина от X"г" клас). Призови места взеха и наши комсомолци в читателската конференция на тема: "България и българинът в худ. литература". Комсомолската организация зае I място в акцията за събиране на вторични суровини. Отлично се представиха десетокласниците на военно-полевия лагер в с.Карин Върбовка в съревнованието между ротите. Не са малко успехите ни във физическата култура и художествената самодейност. В крайното комплексно класиране комсомолската организация зае III място; отборите по шах и туристическо ориентиране - I място и др. Драмсъставът, носител на сребърен медал е в усилена подготовка на пиесата "Изпити" от Драгомир Асенов.

Подобрява се интеграцията на гимназията с предприятията, научните и културни институти. Укрепват връзките ни с математическия факултет - София, ШМ и катедрата по физика към ВИММЕСС. Под ръководството на нейните преподаватели и асистенти комсомолците се подготвят за предстоящите математически, физически състезания и конкурси. Гости на нашите ученици с разнообразни лекции и задачи бяха проф. д-р Никола Николов, проф. Александър Раев, н.с.к.м.н. Иван Танов, н.с.к.м.н. Владимир Чуканов, к.м.н. Георги Димов, Любомир Давидов и др.

Вярна на богатите традиции, комсомолската организация, ръководейки се от Писмото на др. Т.Живков и Решенията на Националната партийна конференция, продължава да развива самоинициативността и самодейността на своята работа - бригадите, практиките, кръжоците и просветните звена, културно-масовата работа.

Дрги комсомолци,

Успехите са много. Те ни радват и още повече задължават да се борим с грешките и слабостите, които съпътствуват всеки растеж; достойно, с чест и гордост да носим името - потомци на легендарната българска революционерка Баба Тонка, на националните добродетели на нашия народ, верни на родната БКП.

На учителите, учениците и персонала на целия колектив в гимназията, на всички присъствуващи на тържеството, на възпитаниците на МГ "Баба Тонка" от все сърце желая крепко здраве, сили, бодрост и нови успехи в учебно-възпитателната работа.

9.03.1981 год. ДИРЕКТОР:

/Ст. Стефанов/

Моя древна и млада родино!

ПИЛА ОТ ИЗВОРА НА ЗВЪНКИТЕ РУЧЕИ РОДНИ,
АЗ ОСТАВАМ НА СВЯТАТА ОБИЧ ОБРЕЧЕНА:
ДА НОСЯ ВЪВ ПУЛСА СИ
БЯТ НА ПРАБЪЛГАРСКИ КОННИЦИ,
ДА ЛЕТЯ КЪМ ЧЕРВЕНИЯ ИЗГРЕВ,
КЪМ ВИСИНИТЕ ДАЛЕЧНИ.
ОТ ТАЯ ОБИЧ ПОНЕСЕНА, ТРЪГВАМ ВЪВ УТРОТО
СВОЙТА СИЛА ДА ВЛЕЯ
ВЪВ ВЕЛИКОТО ДНЕШНО ИЗГРАЖДАНЕ,
ДА ПРЕВЪРНА ЖИВОТА СИ
В МИГ ОТ ВРЕМЕТО УСТРЕМНО,
В КОЕТО СВЕТЛИ ПОЕМИ
И ДЕЛА ГЕРОИЧНИ СЕ РАЖДАТ.
МОЯ РОДИНО,
ДРЕВНА - ТРИНАЙСЕТСТОЛЕТНА
И ТОЛКОВА МЛАДА -
САМО ДВАНАЙСЕТКОНГРЕСНА!
НИЕ СМЕ ТВОЕТО УТРО - ВДЪХНОВЕНО И СВЕТЛО,
ОКРИЛЕНО КЪМ ТРУД, ДРЪЗНОВЕНО И ПЕСЕННО!
ДНЕС МЛАДЕЖКИТЕ СИЛИ НЕУМОРНО РАЗГРЪЩАМЕ,
ПРОДЪЛЖАВАМЕ ТВОЯ ВЪЗХОД ПРЕЗ ГОДИНИТЕ,
С НОВИ ПОРИВИ, С НОВИ ДЕЛА -
КЪМ ВЕЛИКОТО БЪДЕЩЕ!
УСТРЕМЕНИ КЪМ НЕГО,
ВЯРВАЙ НИ,
ЩЕ ГО СТИГНЕМЕ!

Росица Христова
XI "д" клас

Р А З М И С Л И З А Б Ъ Л Г А Р И Я

В съзнанието ми препускат конници...

-"-

Слънцето залязва и хвърля кървави и златни отблясъци по ширналата се равнина. Огромната река блести като разтопен метал в далечината. Разтопена от кръвта на мъртвите и надеждата на живите. Огромната чужда река, предопределена от боговете и пролятата кръв да бъде навеки наша... Блясъкът на слънцето изгаря очите ми. Днес то залязва в кърви, но ще дойде утре и то ще изгрее за нас - новите владетели, новите стопани на равнината и разтопената река...

-"-

Ордата препуска и жрецът лети. Конят му понякога изпреварва дори коняк на хана. Жрецът на Тангра лети... и някъде се вее конска опашка, забита на върха на кърваво копие. Очите на жреца хвърлят искри. Те гледат напред през вековете, към бъдещето Само те могат да проникнат през мрака на времето... може би вдъхновени от Тангра...

Ордата препуска. Жрецът се взира в съдбините на България, име още непознато, неизречено, на което тепърва предстои да стане велико; да стане символ на каменни войници и нежни поети, които ще го прославят с кръвта и вярата си...

Слънцето залязва над равнината, за да изгрее на другия ден по-светло, на другия ден, в който се мъчи да проникне погледът на върховния жрец...

Аз го виждам... Той идва, създателят, идва със своите мисли, мечти, оценки, идва с верують на своето време, идва, за да говорим за това, което аз наричам история, а той бъдеще...

Ето я равнината, равнината, на която посяхме костите си, какво ще стане с тях?!... Аз виждам кръв и сред тая кръв славата и величието на България. Кръвта не е ли твърде скъпо средство за такава цел? Потомецо, необходимо ли ще бъде Борис I да избие половината от нас, за да наложи една вяра, която ще струва живота на другата половина след 700 години? Тангра ли наказа отстъпниците

след толкова време... Кой ще даде на България повече - Омуртаг със своите пътища и крепости, или Крум със своите победи! Кой ще остане безсмъртен - Симеон завоевателят или Симеон - книжовникъ Кое е по-великото събитие през 865 - покръстването или българската азбука? С кое ще остане Самуил в историята - с 40-те години, преминати брани независимостта на България или с трагедията на ослепените си армия? Кой е по-велик - Калоян с победите си над латините, или Асен II с дипломациите си? Постигна ли нещо Ивайло, когато седна на престола? Ще има ли смисъл Светослав Тертер да хвърли главата на българската църква през лобната скала? Не надминаха ли твърде много времето си, за да се надяват на успех? Кои ще бъдат прави - тия, които умират с Христос, или тия, които живеят с Мохамед? Кои са патриотите - тия, които умират за царя, или тия, които умират срещу него? Кое е ценното в историята ни - кръвта или огъня? Кое ще стигне до твоите дни, потомецо - битките или книгите, или само спомените... Кои заслужават повече преклонение - тия, които са създавали, или тия, които са страдали, за да запазят създаденото? През времето, в което живея, славата се гради на кости, величието извира от кръвта на мъртвите... В твоето време това така ли е?

Коя епоха е дала най-много на България - в моето бъдеще ли е тя или в твоето?

Жрецът лети през ширналата се равнина, конят му изпреварва коня на хана - мисълта изпреварва всичко...

Жрецът лети през моето съзнание... Въпросите му кънтят Ще мога ли да отговаря на тях?

Аз тръгвам назад във времето. Искам да видя всичко, да чуя всички... Жрецът на Тангра пита - аз трябва да му дам отговор и този отговор ще бъде отговорът на много потомци, останали в миналото...

Те минават като сенки пред мен...

И питам: съвременници на Борис I, проклинахте ли го или го възславяхте?... Излишно е да питам... Пожарищата още димят... димът боде очите и сълзите сами извират от тях... и през сълзите виждам кръст върху жертвеника на Тангра...

"Новата религия създаде единната българска народност..., а димът от изгорелите домове гори очите ми.

Препускам и чувствувам безкрая на Симеонова България, никога недостигнатите от друг владетел граници. Върху гърба на коня просторите са най-прекрасни в необятността си... В далечината виждам уморени войници, далеч от позлатения Преслав, дали и те чувствуват като мен широтата на просторите. Дали прегърбените, полуослепели писци виждат в книгите тяхната безсмъртност, дали виждат в тях безкрая на мисълта? И разбират ли, че в техния век книжнината може да се гради само върху могъщество? И следва ли от това, че Симеон завоевателят и Симеон книжовникът са еднакво велики, щом един без друг не могат.

Пита жрецът - кое събитие прави 865 незабравими... днес може би лесно ще отговорим - "буквите", но не грешим ли? Винаги това, което е останало по-дълго ли заслужава да бъде възхвалено?

Зимната виелица ме засипва и ме събаря в снега и аз виждам почти толкова, колкото ослепените войници... но защо виждам тях, защо всеки, който чуе името на Самуил, вижда тях? Преди да ослепеят, те не бранеха ли границите на България, защо ги виждаме в тяхното трагично падение? Защото сме свикнали да гледаме само крайния резултат ли? Войници на Самуил, вие как оценявате участта си?

Въпросите на жреца ме преследват... Аз виждам цар Ивайло на трона... Аз виждам изпепелени селища и мъже на кръстопът...

Народът се тълпи край лобната скала... Ставам свидетел на необикновено за XIII век събитие - държавният глава да осъди на смърт църковния... Но става ли от това светската власт по-силна от църковната? Само един предател умира. С него те няма да се свършат в нашата история...

Първите, изпреварили времето си, не постигат нищо, но без тях няма пример, няма втори, които да догонят времето и да направят действителност утопията на първите...

Аз чувам една окървавена девойка да крещи, летейки към дъното на страшна бездна: "Ние умираме, за да бъдете българи вие". Как щяхме да се родим ние, ако всички бяха умрели като нея? И щяхме ли да бъдем българи, ако нямаше такива, които да умират?

Кое е ценното в историята ни - кръвта или огъня?

Битките и книгите стигнаха до нас само чрез спомените. Победоносните битки създадоха и запазиха книгите, книгите загинаха в робството, а без тях нямаше да има България...

Вървя сред кръв и разрушения: гледам смазани човешки лица, в които живеят само очите, а в тия очи виждам цялата твърдост на земята... Жестокост и покъртителни мъки... Имат ли смисъл те, запазиха ли останките на миналото... и миналото беше ли толкова велико, колкото мъките бяха страшни... И бяха ли достатъчни страданията, за да се изравнят с погребаните шедьоври...

Кои заслужават повече преклонение - тия, които са създавали, или тия, които са страдали и умирали, за да запазят създаденото?

Кой ще се осмели да отговори на този въпрос - не получихме ли всичко, мои връстници, създадохме ли нещо, наложило ли се е да страдаме, за да запазим нещо, познаваеми ле смъртта за велика цел?

Жрецът лети през моето съзвание. Въпросите му кънтят и чакат отговор... И аз питам: "Потомецо, коя епоха е дала най-много на България - в моето бъдеще ли е тя, или в твоето?"

Габриела Попова
X"б" клас

Ж Е Л А Н И Е

Стоя сама на кея.
На Брега на Дунава стоя
и мисля за онази славна епопея -
за Ботевия подвиг, за дълга...

За баба Тонка - майка героиня,
откърмила бунтовни синове,
за нашата изстрадала Родина
живяла толкоз векове...

Как искам за нея да пея!
За подвига на моите деди!
Стоя замислена на кея,
а Дунава тихо шепти...

Анелия Колева
IX "д" клас

ВЕЛИКИ ПРЕСЛАВ

Говори, моя българска свята земя!
Мои буки вековни, шумете!
Моя Тича, възпята в легенди реда,
за Велики Преслав разкажете!

Опишете най-чудния град на земята!
Беломраморна крепост с прекрасни дворци,
с манастири и храмове, с гробници святи
в злато и пурпур - дела на незнайни творци.

Разкажете, че той като слънце бестеше,
затъмнил Цариград, че пред златния трон
коленичи Роман, че на три морета беше
държавата на великия цар Симеон.

Говорете! Аз слушам и вдигам глава,
а в очите ми радост и щастие свети,
И заклевам се тези свещени слова
да пазя в сърцето навеки.

Здравка Христова
IX"е" клас

Тук, от това късче земя тръгват моите стъпки...

Загребвам шепа от неговата пръст - малки сиви бучици земя, сгоени от тежестта на робства и битки, но силни със семената, които раждат.

През пръстите ми падат капките на времето - тежки капки, навежали от вечност.

Изтръпвам...

Това късче земя има 13-столетна история.

И все се питаме ние - българите - къде са изворите на нашето величие и непобедимост. И ровиме пепелта на своята история. Да намерим в нея живите въгленчета, неугасващите искрици патриотична гордост и любов.

Историята... хилядолетница! Светла и бляскава в годините на могъщество, мрачна и страшна в робските епохи, героична и величава в революционните бури, но винаги е имало във всички времена една светлинка, един лъч на озарение, една бликаща струя в душите.

Народната просвета!

Някъде там, преди хилядолетие и повече, една трепереща, но силна ръка е изписала първите букви - А,Бе...

После - първите учители посяли семената на Кирило-методиевото дело сред народа - семената на неговото безсмъртие през вековете - А,Бе...

И златният век на българската култура и книжнина. И после години на падения и на възход, останали - многовековна история - върху книжни писмена и каменни колони със славянските букви -А,Бе..

И винаги е звучала тая българска реч. И винаги е имало един Паисий, едно скърцащо перо през робските нощи да зове, да пази род и език. А будните сърца мълвяли тихо - А,Бе...

И възкръснал народът. И свети останали думите свобода, училище, просвета. И първа клетва на бунтовните и дръзки сърца за вярност и обич към родината са били тия - А,Бе...

После - червени вълни разлюляли историята. Народът ликувал. Безсмъртният му дух започнал да сее хляб и рози, да лее песни и стомана. Една песен има. Пеят я сърцата:

"Напред! Науката е слънце!-..."

Тя блика като извор. Като хилядолетен непресъхващ извор...

Росица Христова
XX "д" клас

ТРИНАДЕСЕТВЕКОВНА ЗЕМЯ

Тринадесет века, Българийо,
ти вървиш към светлия ден.
Тринадесет века, Българийо,
ти твориш за новия ден.

Тринадесет века, в които
не заглъхна славният род!
Тринадесет века, които
бяха на смърт и живот.

* * *

Аз виждам - идва отдалече
Аспарух на буен кон.
Симеон в ръката с меч е,
вещаещ за Византия погром.

И черни робски дни настъпиха.
Неверникт турчин завилня,
но ти не преклони главата
и кръв земята ни заля.

*

И Левски, Ботев, Караджата -
велики наши синове -
на бунт народа ни зовяха,
за свобода да се умре.

* * *

Димитров поведе народа
във боя за новия ден
и Девети дойде като пролет,
като лъч от слънце роден.

Ти си толкова древна и млада,
моя родино, моя прекрасна земя,
ти си клонка разцъфтяла,
малка роза, синева.

Теодора Славчева
IX "в" клас

РАЗКАЗВАТ БОГОМИЛСКИТЕ ЛЕГЕНДИ

Разказват богомилските легенди, че когато сътворявали света, за всяка страна била отредена една звезда-закрилница, а за България - целия Млечен път.

("Богомилски легенди")
Н.Райнов

И хиляди години оттогава
са минали.Изгаснаха безброй звезди
Загинали са древните държави -
Египет, Вавилон, Елада, Рим...

И те са били всемогъщи, а ла всички
сега са величави руини...
И само моята България едничка
от пепелищата се възроди.

Едничка тя - след робство и пожари,
след кървави погроми оживя.
И пак се назова България,
и пак е най-прекрасната земя.

Ще минат векове и вечно жива
звезда над тебе ще блести!
И все тъй млада и красива,
Родино моя, ще останеш ти!

Здравка Христова
IX "е" клас

БКП

В ПАМЕТ НА БОЙНИТЕ ДРУГАРИ

"На кръст, о парии презрени!"
зовяхме те във битките келени.
За правдата на всички унижени
умираха във мрачните подземия.

Или под знамето червено
загиваха те гордо, смело
във дивния планински кът
със славна партизанска смърт

Мечтаха те за светли небеса,
мечтаха за щастливи времена
и водиха неравен бой
за теб, народе мой!

Дарка Валентинова Младенова
IX "д" клас

БЪЛГАРИЯ

Една е на света България
земя със хубост ненагледна.
Навред, където да погледна,
синовно с мене разговаря.

Вълнуват се златистите вълни,
тупти на Добруджа сърцето.
Комбайни в плодни равнини
събират златно зърно от полето.

Ръце простира планината
и като родна майка мила
светини горди на борбата
до своето сърце е притиснала.

Сияе в радост Черното море,
а там на борда старият моряк
издига гордо българския флаг
и тръгва към далечни брегове.

Земя със хубост ненагледна,
над тебе слънцето на комунизма грей!
Народа ни във мир и труд живей!
Българийо, земя свещена!

Дарка Валентинова
IX "д" клас

Б Ъ Л Г А Р И Я

От бойните прабългарски копита
на Аспаруха, хан ювиги,
през вековете глас долита,
Българийо, до нас достига.

Ти помниш силата на Симеона
и мислите крилати на Кирила.
И победен от теб Византиона
се преклони пред българската сила.

Ти помниш черни, мрачни дни
и страшно робство те гнетеше.
Към устрема на светли бъдини
Раковски борбено зовеше.

Ти смелостта на Левски още помниш
и подвига на Ботев не забравяш.
С заветите на Димитров синовни
към комунизма ти се устремяваш.

Росен Радков
IX "а" клас

ХОРА, ЧУЙТЕ МЕ!

Хора! Чуйте ме; хора,
аз не искам война!
Хора! Чуйте ме, хора,
искам да живея в свободна земя!

Искам да няма самолети с бомби,
да няма мъртви деца!
Да няма разплакани майки,
изпълнени с болка сърца!

Да няма развалини и пожари,
да няма гневни и злобни лица!
А да има прекрасни другари
из добрата наша земя!

Да има очи, жадно поглед впили
в читанки, книги, рисувани слънца!
Да има деца весели и щастливи
и грейнали от обич лица!

Хора! Чуйте ме, хора,
нека няма никъде война!
Хора, чуйте ме, хора,
нека бъде земята покрита
с детски усмивки и пъстри цветя.

Жанета Жекова
IX "е" клас

НА ПАРТИЯТА

Във битки тежки закалена,
укрепнала във славни боеве,
днес Партията вдъхновено
на подвизи в труда зове.

Любима Партийо, води ни,
напред към славния възход.
И нека слеем своите сили
със устрема на цял народ.

Любима Партийо, страж верен
на щастието мирно днес.
Развявай знамена победни
в своя Дванайсети конгрес.

Галя Иванова
IX "д" клас

Детство мило

М А М А

Нима във бурното ни време
по-трудно е да се обича?
Нима човекът чрез антени
във чувствата си ще надничa?

Ще стигне ли едничка дума
да изразя аз своите чувства?
Достатъчна ли е тя само
или е нужно и изкуство?

Нима е трудно да докажа,
че те обичам, мила мамо?
И как ще мога да изкажа,
че търся още твойто рамо?

... Но все по-трудно ми е, зная,
и чувствувам, че се откъсвам,
когато най-необходимо
за мен е твоето присъствие...

Айтян Икмедова
IX "а" клас

НА БАЩА МИ

Приличаш ми
на съхнещо, сивеещо дърво
във възрастта на идващата стара есен.
С разперените жилави ръце на клоните
посрещаш бури,
галиш ветрове.
Неумолимо времето отбрулва
последните листа от свежа и кипяща младост.
И само ние - твойте птици -
от теб отлитаме
и пак при теб се връщаме.

И ето ме пред теб -
могъщия и величавия -
заставам.
О, как желая само
аз на тебе да приличам:
строга бръчка, издълбана
от тревожна гриза между двете вежди
под челото, набраздено като орна нива;
тоя цвят на кожата като препечен селски хляб;
сиво-бяла пепел във косите -
от жарата на слънцето.

Поемам милващата твоя ласка -
тютюнена, корава, напукана като пръстта.
Дали ще можеш да ме задържиш
мен - птицата,
помамена по необятност и пространство?
Сега при теб съм още.
И от теб се уча
като земята силна и добра да бъда.
Усещам в себе си живителния бяг на твойта кръв.
Зная,
в мене всял си семето на своите надежди.
Вярвай ми,
че ще покълне,
татко!

Росица Христова
XI "д" клас

ЖЕЛАНИЕ

Лъчите в очите ми
скришом надничат,
в косите ми белият вятър
играй.
Слънчеви зайчета край
мен тичат,
устремени към лазурния
безкрай
Да докосна светлината аз желая.
Блясъкът й да погълна със очи,
с вятъра желая да си поиграя
и да се погоним върху слънчеви лъчи.

А когато аленият диск на залеза
и последната си усмивка ми подари,
да ме изпрати вятърът,
безпосочно хукнал да дири игри.

Ирена Ангелова
VIII"в" клас

Оставям ти една минутка
щастие, застинала в мехалото
на стенния часовник, давам
ти и стъпките си плахи,
заблудени в тъмнината...
Единствено надежди си вземам,
с тях тръгвам...
В ръцете ни протегнати за
сбогом се излива пурпура на
залеза, попива в сенките, а
след това в земята, трупнеща
под нашата раздяла.
Тишина. Скръцване на врата и аз
тръгвам, за да изчезна в безкрая на
времето.

Ирена Ангелова
VIII "в" клас

Н А Л.

Такава ли ще останеш -
плаха, но горда,
непроницаема в своята безмълвност?
Ще съумееш ли да скриеш и
съхраниш детската наивност,
лъчезарното на усмивката
и соленото в очите си
Опитай, все пак може да успееш.
Какво чувствуваш, когато галиш
светлината и тичаш боса по
стъпките на вятъра?
Ти обичаш вятъра, нали?
Аз знам, че го обичаш!
Снощи той забрави трепета
на пръстите си в косата ти...
Аз знам, че го обичаш!
Тази вечер го пусни при себе си.
Ей така завинаги го пусни!
Той ще ти подари шепота на
вълните, влюбени в подводната скала
и следите, заличени от лицето
на разплакания бряг.
Казваш, че вятърът непостоянен бил.
Ти заключи в сърцето си
смеха му палав,
подари му една надежда бяла
и той винаги при тебе ще се
връща, за да го чувствуваш до
себе си във вечността.

Ирена Ангелова
VIII"в" клас

ДЕТСТВО НАШЕ

Детство наше - радост волна.
Слънчев лъч в лазура син.
Обич и признателност синовна
към баща и дом любим.

Къде си ти? Къде отлиташ като птиче?
- Откривам те във всичко аз сега,
в усмивката на малкото момиче,
в човека бял, направен от снега.

Детство наше - ти отлиташ!
Ти всъщност вечно си летиш...
И в тихите дъждовни вечери
все тъй ли нежно ще шептиш?

За малко постори - не отлитай!
Остани при нас!
Едно дихание сега навред те следва,
едно стенание откъснато от моя глас.

Остани при нас...
Остани завинаги със нас...

Айтян Икмедова
IX "а" клас

Да достигнем светлината аз желая

П Р О Л Е Т

Омайна пролет, бяла,
при нас пристигна ти.
Как всичко оживява
под твоите лъчи!

Омайна пролет, бяла,
ти най-красивата зора!
Във тебе се оглежда цяла
събуждащата се гора.

Омайна пролет, бяла,
в косите със синчец,
във утрото запяла
със сребърен глас сец.

Омайна пролет, бяла,
как хубава си ти!
Ти - радост оживяла.
Ти - песен и мечти.

Боянка К. Йорданова
IX "в" клас

Д Ъ Ж Д

З а в а л я. Някак странно и изведнъж.
Уж е синьо небето, а вали дъжд.
Внезапно се разнесе тих приветлив звън,
вероятно предизвикан от дъжда навън!
Престана. Някак странно и изведнъж.
Небето се отърси от внезапно паднелия дъжд
Слисано погледна слънцето и засия,
къпейки земята в светлина.

Ирена Ангелова
VIII "в" клас

Едно момче си отива,
отива далече, далече...
Едно момче си отива,
едва ли ще се върне вече...
Вървят със него мойта обич чиста
и моето сърце.
Вървят, отиват надалече,
а нямам сили да извикам: "Спри!"
И нямам сили да го задържа при мен...

Върви, не обръщай глава!
Върви, искам да те запомня така!
Върви по своята диря в младостта!
Даряваме ти аз много обич и светлина!

Жанета Жекова
IX "е" клас

ТЯ - ПЪРВАТА ЛЮБОВ!

Във тоя свят огромен - мъничка звезда
но тъй прекрасна, вечна - нежна светлина
и щастие,
и зов!

Тя - първата.
От нежността на две очи,
искрящи плахи взела, за да разгори
в едно сърце - любов.
Магия тайнствена с вълшебство непознато
тревожно преоткрила на душата
свят трепетен и нов.

Тя - най-свещената!
Със две ръце в прегръдка вплела цялата земя.
В любимите очи открила
живот
и топлина,
дори вселената.

Тя - първата любов...

Но както птица, в дръзновен и смел стремеж
Към слънцето политнала, се спуска пак сломена,
опърлен, изгорял умирà, първият копнеж...
Защо? Защо загива птицата - любов,
от обич обгорена?
И разминават се два погледа, несрещнали се...
Тишина...
Вълната никога не стига другата вълна.
И като зов на странник, закъснял по своя път,
единствено на стъпките отминали ека,
разкъсано, сърцето все повтаря, вика.
Душата разбунтувано гори, зове.
А във нощта от сълзите се раждат стихове.
Безумна, тайнствена, сурова,
несподелена,
а още жива!
И лудо все гори, зове най-чистата
и най-красива
Тя - първата любов!

Росица Христова
XI "д" клас

О Ч И Т Е Т И

Сред хиляди очи аз бих могла да ги открия
по ведрото спокойствие и тиха топлота.
Погалят ли ме с нежност, ме грабва в плен магия
и виждам отразен, нов, променен света.

Безумно втурвам се с вик да прореже глъбината,
да вникна в тайната, да стигна до отвъдното.
И сякаш
надвесвам се над кладенец, потърсил ли душата,
където е зенитът - чак там е дъното.

Росица Христова
XI "д" клас

Е С Е Н

Отива си лятото
Като вихър отлитат топли безгрижни дни...
С очите си открадвам залеза и го скътвам
в себе си, дълбоко в себе си, за да не
изчезне в бездната на времето.
С косите си пленявам вятъра,
С поглед отнасям една синева
дълбока и красива, нежна и недостижима
и се унасям в спомен...
А навън сега е есен.
Къси, посивели дни.
С палитра и четка незнаен художник,
мечтал и творил,
в своите цветни вълшебства
той целия свят е вградил.

Ирена Ангелова
VIII "е" клас

Такава казват съм била

Такава, казват, съм била -
замислена и плаха,
безмълвна в гордостта си,
привела лик послушно
притискам любовта си.
Такава, казват, съм била:
с душа дълбока и недостижима,
с усмивка палеща, искряща,
в която толкоз прелест има.
Такава, казват, съм била.
А искам да съм друга.
С смеха си вятъра да гоня
и да не мога да го спра,
сълзичка само да отроня
и да му я подаря. Защото и той
ще ми прошепне, че такава съм била.
А искам да съм друга
и непременно ще се променя.

Ирена Ангелова
VIII "в" клас

НА ЛИНЧЕТО
С обич, която искам да бъде
винаги седемнадесетгодишна

Във малък пясъчен часовник
е скрито дяволското време,
което ние все се мъчим
да уловиме и да спреме.
То винаги не ни достига.
Живеем в страх да не отмине.
Скъпернически го броиме
и го отмерваме в години.
Но ти го надживей! И не бъди
на времето така подвластна!
Във малък пясъчен часовник
се стичат песъчинки - щастие,
в които ти така оставай:
добра и дръзка, тъжна или весела,
и непременно винаги на седемнайсет,
във устните на някого, във своя песен.

Така дори когато времето
в часовника застине,
ти ще се раждаш, Тебе ще те има.

Росица Христова
XI "д" клас

С Ъ Н

Яви се във съня ми неочаквано,
Може би приличаше на мен!
Говореше за нещо недочакано...
За някакъв изпуснат ден.

Очите бяха плахи и обърканни,
косите - разпилени по гърба,
със кецове, във дънките изтъркани,
в ръцете - книга с огнена следа.

А устните й шепнеха и питаха:
- Животът какво е? Какво е света?
Въпросите без отговор отлитаха,
говорящи въпросителни оставиха в съня.

А после потъмняха и изчезнаха,
остана бледозникава следа
и устните, които още питаха:
- Защо създаден е света?

Косите се разтвориха във слънцето,
очите сляха се в звезда,
а устните все още питаха:
- Защо създаден е света!...

Айтян Икмедова
IX "а" клас

ПОНЯКОГА СИ МИСЛЯ...

Би ли било сърцето - човешко,
ако нас нищо не ни тревожеше
и ако всеки да живее можеше
без зли въпроси и мисли тежки?
Но те ни вълнуват.
Сърцето се свива
в тревоги (дори не собствени само),
а радости после го правят голямо.
И разбираме - то гори и е живо.
И болки различни, човешки забързано
сърцето ни свиват, а после отпускат го.
И аз мисля понякога в него заслушана -
дали това именно не е пулсът ни?

Росица Христова
XI "д" клас

ПЕСНИЧКА ЗА АЛЕНИЯ МАК В СЪРЦАТА

Да бъда силна трябва,
а някога не мога.
Понякога съм слабе
във болки и тревоги.
Тогава аз почуквам
на някого в сърцето,
но то със равен пулс
отвръща ми: "Заето!"
И аз сама оставам
във бури и съмнения
и никой не разбира
моите вълнения.
А тъй е нужно, хора,
и моля ви - о, нека
да търсиме, да виждаме
до себе си човека!
Ний, дръзките, които
строиме и откриваме,
погрешка със бетон
сърцата си обливаме,
И чувствате ли как
в гърдите ни сърцето
прораства ден по ден
в най-каменното цвете?
Лекувайте егоистичните
пороци на сърцето,
че никога студено
да не дава глас "Заето".
Не каменно да чука
във равнодушен такт -
в гърдите си да носим
пулсиращален мак!

Росица Христова
XI "д" клас

КЪДЕ МИ Е МУСТАКЪТ?

Над стария Балкан и сгушенята в дебрите му хижица бавно се спущаше нощта. От здрачната гора излязоха група екскурзианти и се отправиха към хижата.

Екскурзиантите бяха един клас много шумни и съвсем безгрижни ученици. Всъщност по външен вид съвсем не приличаха на такива. Явно, вдъхновени от предоставената им свобода, бяха решили да се поотпуснат. Особено момчетата бяха отишли доста далече. Под предлог, че нямат бръснарски принадлежности, те бяха си пуснали бради и мустаци. Така се чувствуваха по-мъжествени и по-чаровни. Момичетата, разбира се, не бяха на същото мнение. Те основателно измисляха разни епиграми и стихотворенийца. Нищо обаче не бе в състояние да омути гордото самочувствие на "красавците". Те, оглеждайки се в огледалото, явно не виждаха, че приличат повече на питекантропи. Тогава...

Но нека не изпреварваме събитията и се върнем към хижата в Балкана. Привлечени от апетитната миризма, която долиташе откъм кухнята, всички дебнеха пред затворената врата на стола. А там, вътре, около масите с бели покривки, се въртяха три момичета и подреждаха чиниите с димящото ядене. След малко всичко беше готово. Момичетата се спогледаха многозначително. Едното от тях извади от джоба си флаконче и пусна в няколко от порциите по две-три капчета.

Ако можехме да погледнем в ръката на момичето, бихме прочели "Луминал" - едно доста силно приспивателно. След това трите дежурн отново се спогледаха и в очите им горяха загадъчни пламъчета. Те почти бяха свършили своята работа. В стола нахълта привлечената от гледа тълпа. Не бяха изминали и петнадесет минути и всички чинии бяха празни. Явно неудовлетворените гладници излязоха от с нищо незадържащия ги стол. Трите дежурни носеха чиниите към умивалника и лицата им имаха странно изражение. Неподобяваха три свещенодействуващи орисници.

По-късно, след половин час, всички момчета изведнъж се почувствуваха изморени и отпаднали и побързаха да си легнат. Разбира се, никой в нищо не се усъмни - всички мислеха, че са изморени от дългия дневен преход. Малко след това класният ръководител прибра и момичетата. Те, както винаги, дълго, дълго се суетиха по коридорите и в умивалника.

здравия сън на момчетата. От тяхната стая долиташе само хор от похърквещи гласове. Скоро цялата хижа утихна. Ръководителят провери всичко ли е наред и се прибра в стаята си.

Всичко тънеше в мрак и тишина..Чуваше се само свирането на щурците. В прозореца се спущаше тънък лунен лъч и огряваше квадратче от пода. Изведнъж вратата на момичетата скръцна и се отвори. Три призраки се измъкнаха от мрака. Не, това не бяха призраци - това бяха три момичета - същите, които дежуреха през деня в стола. Едното от тях осветяваше пътя им с фенерче, а другото носеше някакъв пакет в ръцете си. Те излязоха в коридора, минаха на пръсти покрай вратата на класния ръководител и спряха пред стаята на момчетата. Ослушаха се. Нищо не нарушаваше нощната тишина и покой. Отвориха тихо вратата и отново потънаха в мрака. След малко се чу бръмчене на електромоторче. По-късно и този шум утихна."Призраците" се върнаха по същия път в леглата си.

На сутринта първи се събудиха момичетата. Отново хижата се изпълни с техния глъч. Малко след това излязоха и момчетата. Но ужас! Как изглеждаха те?! Това ли бяха вчерашните красавци?! Не, сигурно,не Това бяха съвсем други образи - един с обръснета брада (на която толкова се е надявал да спечели сърцето на...), втори с мустачки - тънички като на Барон фон Мюнхаузен, трети - с една обръсната половина на лицето и с една брадясала, четвърти - без бакембарди, пети - ..., шести.... и така - всички. Безпощадният бръснач не бе пощадил никого. Нито една "красота", нито едно "достойнство" не бе останало.

Мили читателю, надявам се, че можеш да си представиш паниката, в която изпаднаха тия суетници. Та цялото им мъжество (пък и обаяние) отиваха по дяволите.

Ако си представиш,обаче, и бурята от смехове, когато ги върнаха момичетата, картината ще ти стане съвсем ясна.

Над планината се разнесе силен отчаян вик:

- Къде ми е мустака!?!

И нека бъдем милостиви, и спуснем завесата преди края на тази сцена!

Симона Симеонова
IX "а" клас

МОЯТ ФРЕНСКИ

Обичам френски аз
и уча го завчас,
и уж всичко си зная,
но дигне ли ме - в миг настъпва краят.

Говори нашата мадам:
"les livres vous fermez
et parlez de la leçon,écrivez!"
И почвам да се чудя и мая
дигне ли ме - що ще правя?

Уви! Десети номер казва тя
и всичко в моята глава се завъртя,
и почвам да пелтеча глупости в захлас,
а тя се чуди - откъде ли падам аз?

А после, жалко, две...
Май ще имам изпит en été
Но аз не се отчайвам и зная -
ще му хвана навга и на тоя френски края.

Жанета Жекова
IX "е" клас

БЮЛЕТИНЪТ СЕ ИЗДАВА ОТ ЛИТЕРАТУРНОТВОРЧЕСКИЯ КРЪЖОК ПРИ УЧЕНИЧЕСКИЯ КОМИТЕТ НА КОМСОМОЛА (МАТЕМАТИЧЕСКА ГИМНАЗИЯ "БАБА ТОНКА") - Р У С Е

1 9 8 1 г.